

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2022 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu III Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: sędzia Piotr Kurczewski

Sędzia: Karolina Siwierska

Ławnicy Ewa Nowacka, Maria Sowińska, Wojciech Jagodziński

Protokolant: p.o. staż. Mateusz Dziamski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wągrowcu – Michała Świniarskiego

po rozpoznaniu w dniach 18 stycznia 2021 roku, 18 lutego 2022 roku i 18 marca 2022 roku

sprawy karnej

P. G. (1) ((...)) ur. (...)

w C.

syna Z. i T. zd. M.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że

w dniu 21 stycznia 2020 roku w B., usiłował dokonać zabójstwa A. K. (1) powodując zarazem obrażenia naruszające prawidłowe funkcjonowanie narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni w ten sposób, że działając z zamiarem bezpośrednio pozbawienia życia pokrzywdzonego pchnął go 7-centymetrowym spiczastym ostrzem trzymanego w rękę składanego noża, z 9-centymetrową metalową rękojeścią z czarnymi okładzinami, powodując u niego obrażenie ciała w postaci otwartej powierzchownej rany ciętej powłok brzusznych umiejscowionej w górnej prawej części brzucha pod łukiem żeber w okolicy pępka lecz zamierzonego celu w zakresie dotyczącym pozbawienia życia A. K. (1) nie osiągnął z uwagi na odskok w tył z jednoczesnym skrętem tułowia wokół osi pionowej ciała wykonany przez napadniętego

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

1. Uznaje oskarżonego P. G. (1) za winnego tego, że w dniu 21 stycznia 2020 roku w B., działając z zamiarem ewentualnym, poprzez jednokrotne pchnięcie nożem o długości ostrza 7 cm w górną prawą część brzucha pod łukiem żeber w okolicy pępka A. K. (1), usiłował spowodować u pokrzywdzonego ciężkie obrażenie ciała w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, powodując obrażenie ciała w postaci powierzchownej rany ciętej powłok brzusznych, które naruszyło prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała pokrzywdzonego na czas nie dłuższy niż 7 dni tj. występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 156 § 1 pkt. 2 kk oraz art. 60 § 2 pkt. 1 kk i § 6 pkt. 2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie wymierzonej w punkcie 1 kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, w którym to okresie na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy.

3. Na podstawie art. 44 § 1 i 2 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci:

- składanego noża z 7 –centymetrowym spiczastym ostrzem,

- wymazówki ze śladami biologicznymi pobranymi ze spodni pokrzywdzonego (poprzez pozostawienie w aktach sprawy),

- płyty C. W. opatrzonej napisem Monitoring (...).01.2020 (poprzez pozostawienie w aktach sprawy)

4. Na podstawie art. 230 § 2 kpk zarządza zwrot pokrzywdzonemu A. K. (1) zabezpieczonych od niego dowodów rzeczowych w postaci szarej koszuli z krótkim rękawem i nadrukiem koloru granatowo – zielonego z napisami, niebieskich spodni roboczych tzw. ogrodniczek.

5. Na podstawie art. 626 § 1 kpk. i art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983r.z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 7750,70 złotych w tym wymierza mu opłatę w kwocie 180 złotych

Piotr Kurczewski Karolina Siwierska

Ewa Nowacka

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 172/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżeń, sądomoż ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcia			

o karze i o innych konsekwencjach prawnym czynu, są d m o ż e ograniczy ć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3 – 8 formularza.				
1.USTALENIE FAKTÓW				
Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano).	Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.
1.	P. G. (1)	Czyn wskazany w pkt.1 części rozstrzygającej wyroku	Oskarżony P. G. (1) oraz pokrzywdzony A. K. (1) od 2016 roku pracowali jednej firmie – (...) sp. z o.o. w B.. Obaj pracowali na jednej hali jako pakowacze, zajmując się pakowaniem towarów w kartony. W trakcie wspólnej pracy sporadycznie dochodziło do utarczek pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym, czego powodem były bądź niewybredne żarty, na jakie pozwalał sobie A. K. wobec współpracowników bądź też narzekania	wyjaśnienia oskarżonego P. G. (1) –k. 57-58, 67 -68, 70-71, 73, 335v -3336 zeznania świadków: A. K. (1) –k. 18, 336 – 336v M. J. –k. 7-8, 337 -337v A. O. – k. 10 -11. 337v 338 v W. S. – k. 14 -15, 218v, 338v Częściowo T. B. –k. 365v -366 Ł. P. -k. 220, 366 – 367

oskarżonego na hałas, którym była dla niego nawet zbyt głośno puszczana muzyka.	K. S. – k. 22-23 Częściowo Ł. G. -k. 226 - 228
W dniu 21 stycznia 2020 roku oskarżony rozpoczął pracę na drugą zmianę tj. o godzinie 14.00. Na tej samej zmianie pracował tego dnia pokrzywdzony A. K. (1). Tego dnia P. G. (1) dokuczał silny ból głowy. Około godziny 19.00 P. G. (1) widząc, że obsługiwana przez pokrzywdzonego maszyna tzw. manipulator nie jest akurat wykorzystywana, zaś jej praca powodowała hałas (szum) który nasilał jego ból głowy, zwrócił się do A. K. (1) z prośbą aby wyłączył on tę maszynę, na co A. K. (1) odmówił, stwierdzając, że to on decyduje kiedy maszyna będzie włączona. W związku z taką odpowiedzią oskarżony ponownie zwrócił się do pokrzywdzonego aby wyłączył maszynę, używając już wówczas wobec pokrzywdzonego słów obelżywych a następnie sam	Dowody z dokumentów: Protokół oględzin miejsca zdarzenia – k. 30-32 Protokół oględzin osób – k. 28 -29 Protokół badania stanu trzeźwości -k. 3, 35 Protokół oględzin odzieży –k. 41 Dokumentacja fotograficzna – k. 47 -54, 63, 82 -97 Zapis monitoringu z miejsca zdarzenia w chwili zaistnienia zdarzenia – k. 44 Dokumentacja medyczna dotycząca pokrzywdzonego A. K. – k.20 Opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej – S. P. –k. 203 -204

podszedł do rzeczony maszyny i ją wyłączył, co pokrzywdzony skomentował używając wobec oskarżonego także określenia obelżywego. Wtedy P. G. (1) gwałtownie podszedł do A. K. (1) i chwyciwszy go lewą ręką za jego prawe przedramię, prawą ręką w której trzymał nóż, używany podczas pracy do rozcinięcia kartonów, o długości ostrza 7 cm zadał A. K. (1) jeden cios tymże nożem w brzuch w okolicę pępka, po czym odszedł na swoje stanowisko pracy, odkładając tam trzymany w ręce nóż.

W momencie gdy A. K. (1) poczuł uderzenie w brzuch, cofnął się, jednocześnie obracając się nieco wokół osi swojego ciała a następnie wyprowadził prawą nogą kopnięcia za odchodzącym oskarżonym, chybiając go jednak.

W wyniku zadanego ciosu A. K. (1) doznał obrażenia ciała w postaci rany ciętej powłok brzusznych w okolicy pępka,

nie wymagającej
leczenia
operacyjnego a
jedynie
zabezpieczenia
dwoma szwami
chirurgicznymi,
która naruszyła
prawidłowe
czynności narządów
jego ciała na czas nie
dłuższy niż 7 dni.

Po otrzymanym
ciosie,
pokrzywdzony
początkowo w ogóle
nie zauważył, że
został zraniony,
dostrzegając jedynie
uszkodzenie spodni
typu ogrodniczki,
dopiero gdy jego
współpracownicy
zauważyły na
odzieży ślad krwi,
polecily
pokrzywdzonemu
aby odsłonił miejsce
uszkodzenia odzieży
a następnie po
stwierdzeniu, że
leci mu krew
pokrzywdzonemu
założono opatrunek.
A. K. (1) nie chciał
w ogóle zgłaszać
przełożonym zajścia,
jednak brygadzysta
oceniając, że
zdarzenie ma
charakter poważny,
zawiadomił o tym
kierownika, którego
decyzją inny
pracownik zakładu
- (...) zawiózł
pokrzywdzonego na
pogotowie, gdzie
założono mu dwa

			<p>szwy i wystawiono skierowanie do poradni chirurgicznej celem oceny gojenia się rany i zdjęcia szwów.</p> <p>Do momentu przyjazdu policji oskarżony pozostawał w miejscu pracy.</p> <p>W momencie zdarzenia oskarżony był trzeźwy</p>	
	P. G. (1)		Oskarżony nie był karany sędownie.	<p>dokumenty:</p> <ul style="list-style-type: none"> - informacja z Krajowego Rejestru Karnego dot. P. G. (1) –k. 161
	P. G. (1)		<p>.Oskarżony liczy sobie 58 lat, jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci. Posiada wykształcenie zawodowe w zawodzie mechanika maszyn budowlanych. Pracuje w charakterze pakowacza w firmie (...) sp. z o.o. w charakterze pakowacza z wynagrodzeniem w kwocie 2500 złotych. Jest współwłaścicielem działki o pow. 1960 m2 oraz domu o powierzchni 70 m2.</p> <p>Wobec deklarowanego</p>	<ul style="list-style-type: none"> - oświadczenie oskarżonego –k59, Opinia sądowo psychiatryczno –psychologiczna k. 182 - 191

			<p>leczenia psychiatrycznego w przeszłości, oskarżony został poddany jednorazowemu badaniu sądowo psychiatryczno – psychologicznemu. W wydanej opinii biegli, nie stwierdzili aby P. G. cierpiał na chorobę psychiczną w obrazie psychozy, aby był upośledzony umysłowo bądź borykał się z uzależnieniem. W chwili czynu miał w pełni zachowaną zdolności rozpoznania znacznie podejmowanych czynów i pokierowania swoim zachowaniem. Przesłuchane przed sądem biegłe podtrzymały wywody i wnioski opinii pisemnej</p>	
--	--	--	--	--

Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano).	Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.

	P. G. (1)	Czyn wskazany w zarzucie aktu oskarżenia	Działanie P. G. (1) z zamiarem pozbawienia życia A. K. (1). Zebrane w sprawie dowody nie potwierdziły nie tylko działania oskarżonego z zamiarem bezpośrednim ale w ogóle działania z zamiarem pozbawienia życia A. K. (1)	wyjaśnienia oskarżonego P. G. (1), zeznania świadków: -A. K. (1) -
1.Ocena DOWOdów				
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Wskazać L.p. odnoszącą się do faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.		
	wyjaśnienia oskarżonego P. G. (1)	Sąd w całości dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego P. G. (1), które były spójne, logiczne i konsekwentne. Jakkolwiek początkowo oskarżony przyznał się do postawionego mu zarzutu sformułowanego już wówczas jako usiłowanie zabójstwa A. K. (1) jednak w rozwinięciu owego przyznania się P. G. od razu zastrzegł,		

		<p>że nie chciał zabić pokrzywdzone z czego jednoznacznie wynika, że oskarżony przyznał się do udziału w zajściu, jednak nie zamiaru pozbawienia życia pokrzywdzonego.</p> <p>Żaden pozostały materiał dowodowy czy to osobowy czy też rzeczowy, nie podważył wyjaśnienia oskarżonego co do braku zamiaru zabicia A. K. (1).</p>	
	zeznania A. K. (1)	<p>Zeznania pokrzywdzonego były bardzo rzeczowe, logiczne, konsekwentne, wyważone w znacznej części zbieżne z relacjami innych osób, z zapisem monitoringu z chwili zdarzenia jak i wyjaśnieniami oskarżonego odnośnie przebiegu zajścia, tym samym w całości zasługiwały na przymiot wiarygodności.</p>	
	<p>Zeznania świadków :</p> <p>A. O.</p> <p>W. S.</p> <p>M. J.</p> <p>Ł. P.</p>	<p>Rzeczowe, logiczne, konsekwentne, wzajemnie spójne i zbieżne z innymi dowodami. Świadczenie ci znając zarówno oskarżonego jak i</p>	

	<p>K. S. B. S. Ł. G.</p>	<p>pokrzywdzonego z którymi wspólnie pracowali, nie mieli żadnego racjonalnego powodu dla przedstawienia niezgodnych z prawdą relacji w interesie, którejkolwiek ze stron, narażając się jedynie na odpowiedzialność karną. Prawdziwe albowiem bardzo spontaniczne były również zeznana K. R., który z pełną swobodą przyznał, że nadużywa alkoholu i uwielbia piwo, w każdorazowo wracając z pracy wpija 3 piwa, po czym kolejne 4 spożywa w domu, a w weekendy wypija 6 – 7 piw.</p>	
	<p>dokumenty: Protokół oględzin miejsca zdarzenia Protokół oględzin osób Protokół badania stanu trzeźwości Protokół oględzin odzieży Dokumentacja fotograficzna Zapis monitoringu z miejsca zdarzenia w chwili zaistnienia zdarzenia</p>	<p>Sąd w całości dał wiarę dowodom z zebranych w sprawie dokumentów. Sporządzone zostały one przez uprawnione do tego osoby, w prawidłowej formie. Ich rzetelność nie była kwestionowana przez strony a i sąd z uwagi na wskazane cechy nie miał powodu kwestionować ich wiarygodności</p>	

	<p>Dokumentacja medyczna dotycząca pokrzywdzonego A. K.</p> <p>- informacja z Krajowego Rejestru Karnego dot. P. G. (1)</p> <p>,</p>		
	<p>Opinia biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa oraz jej ustne uzupełnienie</p>	<p>Rzeczowa i precyzyjna zarówno i wywodach jak i wnioskach, sporządzona przez osoby posiadające odpowiednią wiedzę i doświadczenie w przedmiocie, którego dotyczy opinia.</p>	
	<p>opinia pisemna sędowo – lekarska lek. S. P. (2)</p>	<p>Biegła rzeczowo i kompetentnie określiła kwalifikację i mechanizm powstania obrażeń u pokrzywdzonego A. K. (1), stanowczo wskazując, że cios został zadany niepełną długością ostrza noża, co zbieżne pozostaje z zeznaniem pokrzywdzonego, że cios został zadany lekko. Jako w pełni przekonujący sąd ocenił również wniosek biegłej iż na zakres obrażeń pokrzywdzonego nie miała wpływu jego reakcja po otrzymanym ciosie,</p>	

		<p>co zostało całkowicie zignorowane przez autora oskarżenia, który nie kwestionując w żadnym fragmencie dowodu z tejże opinii, w zarzucie wskazał, że to właśnie wskutek reakcji pokrzywdzonego, który odskoczył z jednoczesnym skretem tułowia wzdłuż osi pionowej ciała zapobiegł osiągnięciu przez oskarżonego rzekomego zamiaru pozbawienia A. K. (1) życia.</p>	
<p>1.2. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Wskazać L.p. odnoszącą się do faktu z pkt 1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.</p>	
	<p>opinia nr (...) z przeprowadzonych badań mechanoskopijnych odzieży i noża</p>	<p>Przedmiotowa opinia została sporządzona przez biegłego w zakresie jego specjalistycznej wiedzy, jednak w kontekście zebranego w sprawie innego niespornego</p>	

		materiału dowodowego była zbędna i niepotrzebnie powodowało przedłużenie postępowania przygotowawczego i zwiększała jego koszty	
	Zeznania B. S.	Świadek nie posiadała żadnych informacji przydatnych dla czynienia ustaleń w sprawie	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Wskazać punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu.	Przy każdym czynie wskazać oskarżonego.	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwiąże o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej.			
	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		

<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej.</p>	
<p>Art. art. 148 § 1 k.k. „kto zabija człowieka podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 8, karze 25 lat pozbawienia wolności albo karze dożywotniego pozbawienia wolności”;</p> <p>art. 13 § 1 k.k. ”odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje”</p> <p>Art. 156 § 1 pkt. 2 kk „kto powoduje ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci innego ciężkiego kalectwa, ciężkiej choroby nieuleczalnej lub długotrwałej, choroby realnie zagrażającej życiu, trwałej choroby psychicznej, całkowitej lub znacznej trwałej niezdolności do pracy w zawodzie lub trwałego, istotnego zeszpecenia lub</p>	

zniekształcenia ciała
podlega karze
pozbawienia
wolności na czas nie
krótszy od lat 3”

Art. 157 § 2
kk „kto powoduje
naruszenie
czynności narządów
ciała lub rozstrój
zdrowia trwający
nie dłużej niż 7
dni podlega karze
grzywny, karze
ograniczenia
wolności albo
pozbawienia
wolności do lat 2”

Art. 11 § 2 kk „jeżeli
czyn wyczerpuje
znamiona określone
w dwóch albo
więcej przepisach
ustawy karnej, sąd
skazuje za jedno
przestępstwo na
podstawie
wszystkich
zbiegających się
przepisów”

Zebrany w sprawie
o oceniony w sposób
wyżej opisany
materiał dowodowy
nie potwierdziły
w żadnym stopniu
ani sprawstwa ani
przede wszystkim
winy oskarżonego P.
G. (1) w zakresie
przedstawionego mu
zarzutu usiłowania z
zamiarem
bezpośrednim
zabójstwa
pokrzywdzonego A.
K. (1). Autor

aktu oskarżenia nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego rzekomy zamiar zabójstwa pokrzywdzonego a tym bardziej zamiar bezpośredni, autorytatywnie i w sposób całkowicie oderwany od okoliczności sprawy zakładając, że taki właśnie był cel działania oskarżonego. Z zebranych w sprawie dowodów nie wynika, aby oskarżony kiedykolwiek miał w jakikolwiek sposób werbalizować czy ten w innych sposób uzewnętrzniać zamiar zabicia pokrzywdzonego. Również przed samym zajściem sprzeczka do jakiej doszło pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym nie pozwalała na przyjęcie, że mogła ona zrodzić zamiar zabicia pokrzywdzonego. Była to zwykła sprzeczka, jakie zdarzyć mogą się praktycznie w każdym miejscu pracy, gdzie znajduje się większa liczba osób, tak też oceniana była przez pokrzywdzonego.

Jak wynikało ze stanowiska przedstawionego przez prokuratora zarówno w uzasadnieniu aktu oskarżenia jak i stanowisku końcowym bezpośredni zamiar zabójstwa wynikać miał z faktu pchnięcia przez oskarżonego pokrzywdzonego nożem w brzuch w okolicę pępka a więc obszar w którym znajduje się wiele żywotnych organów człowieka, których uszkodzenie może prowadzić nawet do śmierci człowieka Jednak założenie takie jest obarczone istotną wadliwością gdyż na podstawie identycznego działania przyjąć można również zamiar spowodowania ciężkiego obrażenia ciała albowiem uszkodzenie organów znajdujących się obrębie brzucha w który zadany został cios, prowadzić może w pierwszej kolejności do skutków w postaci czy to ciężkiego kalectwa, ciężkiej choroby długotrwałej, choroby realnie zagrażającej życiu,

całkowitej albo
znacznej trwalej
niezdolności do
pracy w zawodzie czy
w końcu istotnego
zeszpecenia czy też
zniekształcenia ciała
a zatem skutku
objętego regulacją
art. 156 § 1
pkt.2 kk. Pominięcie
w rozważaniach
prokuratora takiego
mniej społecznie
szkodliwego
zamiaru działania
sprawcy i
przyjmowanie bez
wykazania z jakich
szczególnych
okoliczności
działania sprawcy
miałoby wynikać,
że nie chciał on
jedynie spowodować
mniej dotkliwego
skutku dla zdrowia
pokrzywdzonego
lecz zmierzał do
pozbawienia życia
pokrzywdzonego,
jest postępowaniem
wadliwym i nie
znajdującym
akceptacji sądu. W
obszernym
orzecnictwie
słusznie wskazuje
się, że ani samo
użycie
niebezpiecznego
narzędzia ani nawet
zadanie ciosów czy
uderzeń w ważne dla
życia i zdrowia części
ciała nie przesądza
jeszcze o zamiarze
ewentualnym
zabójstwa. (tak np.
wyrok Sądu

Apelacyjnego w Lublinie z dnia 29 czerwca 2017 r. w sprawie o sygn. II AKa 128/17, opubl. w LEX nr 2331731, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. II AKa 270/10, opubl. w LEX nr 785261; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. II AKa 188/10, opubl. w KZS z 2011 r., z. 1, poz. 64; wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 21 października 2010 r. w sprawie o sygn. II AKa 91/10, opubl. w KZS z 2011 r., z. 7–8, poz. 63; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 maja 1995 r. w sprawie o sygn. II AKr 153/95, opubl. w OSA z 1998 r., z. 9, poz. 48; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 października 1996 r. w sprawie o sygn. II AKa 233/96, opubl. w Prok. i Pr.-wkł. z 1997 r., z. 5, poz. 16; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 stycznia 1985 r. w sprawie o sygn. I KR 320/84, opubl. w OSNPG z 1986 r., z. 2, poz. 17; z dnia

30 stycznia 1975 r.
w sprawie o sygn. II
KR 270/74, opubl. w
OSNKW z 1975 r., z.
6, poz. 76).

„W sprawach o
zabójstwo sprawca
niezwykle rzadko
artykułuje swój
zamiar i należy go
ustalać na podstawie
okoliczności
towarzyszących
zabójstwu. Nie jest
wystarczające
ustalenie, że
sprawca miał zamiar
popelnienia
jakiegokolwiek
przestępstwa
przeciwko życiu i
zdrowiu lub na to
się godził, konieczne
jest wykazanie, że
obejmował swoim
zamiarem także
skutek w postaci
śmierci człowieka.
Możliwość
przypisania sprawcy
zamiaru
ewentualnego
zabójstwa wymaga
wykazania, że
przewidywał on
realną możliwość
pozbawienia życia
ofiary i na to
się godził. Istnienie
zamiaru zabójstwa
ustala się m.in.
w oparciu o
takie czynniki o
charakterze
przedmiotowym jak
rodzaj użytego
narzędzia,
umiejscowienie,
ilość i intensywność

zadanych ciosów,
charakter
spowodowanych
obrażeń ciała oraz o
charakterze
podmiotowym jak
stosunek do
pokrzywdzonego,
osobowość sprawcy,
zachowanie się po
popelnieniu
czynu” (wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Łodzi z dnia 16
października 2014 r.
w sprawie o sygn. II
AKa 227/14, opubl.
w LEX nr 1661223).
„Do okoliczności, na
podstawie których
należy poczynić
ustalenia w zakresie
zamiaru sprawcy,
zalicza się godzenie
w ważne dla życia
ludzkiego organy,
siłę ciosu, ich
wielokrotność,
rodzaj i rozmiary
użytego narzędzia,
głębokość i kierunek
ran, rodzaj
uszkodzeń ciała,
stopień zagrożenia
dla życia ludzkiego,
lecz również
stosunek sprawcy
do pokrzywdzonego,
jego właściwości i
dotychczasowy tryb
życia, zachowanie
przed popelnieniem
przestępstwa, a
także pobudki,
motywy oraz tło
zdarzenia.
Uzewnętrzniowane
przejawy
zachowania sprawcy
pozwalają

wnioskować o jego zamiarze” (tak wyroki Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 czerwca 2013 r. w sprawie o sygn. II AKA 88/13, opubl. w LEX nr 1331049, i z dnia 12 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. II AKA 204/13, opubl. w LEX nr 1438072; por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2017 r. w sprawie o sygn. III KK 27/17, opubl. w LEX nr 2335984). Należy podkreślić z całą mocą, że – co do zasady: „Wniosek dotyczący zamiaru zabójstwa (choćby ewentualnego) nie może opierać się na samym tylko fakcie użycia niebezpiecznego narzędzia oraz sposobu działania polegającego zwłaszcza na godzeniu w ważne dla życia okolice ciała pokrzywdzonego, lecz powinien znaleźć potwierdzenie w całokształcie okoliczności czynu oraz cechach osobowości sprawcy” (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 stycznia 2014 r. w

sprawie o sygn. II AKA 251/13, LEX nr 1461097, i wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 września 2014 r. w sprawie o sygn. II AKA 241/14, opubl. w LEX nr 1665764).

O ile więc zgodzić się można z tezą, iż „zadając człowiekowi cios nożem praktycznie w każdej sytuacji należy liczyć się i przewidywać, że może to spowodować śmierć” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 grudnia 2016 r. w sprawie o sygn. II AKA 223/16, opubl. w LEX nr 2278248), o tyle należy mieć na uwadze, że do przypisania sprawcy czynu typu przestępstwa zabójstwa niezbędne jest ustalenie, czy taki był jego zamiar. Zaś „na zamiar składa się strona intelektualna, tj. wyobrażenie celu oraz woluntatywna, tj. dążenie do celu oparte na motywacji osiągnięcia go. Strona intelektualna zamiaru pozwala sprawcy rozpoznać znaczenie jego czynu i pozwala mu podjąć decyzję co do tego zachowania. Strona

woluntatywna polega na tym, że sprawca rozpoznając możliwość osiągnięcia celu, decyduje się go zrealizować. Ustalając działanie z zamiarem ewentualnym, należy ustalić najpierw, że sprawca był świadomy możliwości popełnienia czynu. Nie można bowiem przesądzać, że sprawca godził się na konsekwencje swojego działania, gdyby nie było pewności, że je w ogóle przewidywał”(wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie o sygn. II AKa 251/16, opubl. w LEX nr 2357475; por. także wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 9 marca 2017 r. w sprawie o sygn. II AKa 32/17, opubl. w LEX nr 2278265). całkowicie pomija zarówno takie okoliczności jak rodzaj użytego narzędzia, siłę zadanego ciosu, ewentualną powtarzalność ciosu, istnienie okoliczności utrudniających czy wręcz uniemożliwiających

osiągnięcie
towarzyszącego
rzekomo
oskarżonemu
zamiaru.

Tymczasem fakty
niniejszej sprawy są
takie, że P. G.
(1), po sprzeczce
z pokrzywdzonym,
która nie miała
żadnego
dramatycznego
przebiegu i nie
zawierała żadnych
pogrózek ani
sformułowań
wskazujących na
zamiar zabicia
pokrzywdzonego,
pod wpływem
impulsu, którego
sam nie potrafi
w żaden racjonalny
sposób wyjaśnić a
więc w realizacji
zamiaru ewidentnie
nagłego, podbiegł do
pokrzywdzonego i
narzędziem, które
miał akurat pod
ręką -niewielkim
nożem o długości
ostrza wynoszącym
7 centymetrów zadał
jedno uderzenie
(pchnięcie) z siłą,
która jakkolwiek
doprowadziła do
zranienia
pokrzywdzonego,
nie skutkowało
wykorzystaniem
całej długości ostrza
(co jednoznacznie
wynika z opinii
biegłej z zakresu
medycyny sądowej).
Ani w trakcie

zadawanie tego ciosu ani też po zadaniu tego ciosu, oskarżony nie werbalizował niczego co wskazywałoby na zamiar zabicia pokrzywdzonego. Po jednokrotnym ciosie P. G. odstąpił od pokrzywdzonego i odszedł na swojego stanowisko pracy, odkładając nóż, mimo, że miał niczym nieograniczoną możliwość ponawiania pchnięć i z całą pewnością nie uniemożliwiało mu tego ani odskoczenie ani też nieznacznie obrócenie się pokrzywdzonego po zadany przez oskarżonego pchnięciu. P. G. (1) jeśliby chciał, jak twierdzi prokurator zabić pokrzywdzonego, to miał niczym nieograniczone możliwości kontynuowania ataku na pokrzywdzonego a w szczególności ponawiania pchnięć.

Również okoliczności dotyczące osoby oskarżonego nie pozwalają na uznanie, że feralnego dnia jego działaniami

towarzyszył zamiar zabójstwa. P. G. (1) postrzegany jest w miejscu pracy jako osoba koleżeńska, pracowita, pomocna, spokojna. Nic w jego zachowaniu przed zdarzeniem nie pozwala na przyjęcie, że podjął on nagły morderczy zamiar w stosunku do pokrzywdzonego do realizacji którego przystąpił feralnego dnia.

W związku z powyższym, zdaniem sądu, z niespornego działania oskarżonego a więc zadania niebezpiecznym narzędziem w postaci noża w brzuch pokrzywdzonego a więc część ciała w której znajduje się wiele żywotnych organów, których uszkodzenie, wedle wiedzy powszechnej, przyswojonej niewątpliwie również przez oskarżonego, odtworzyć można zamiar ewentualny spowodowania skutku przewidzianego w art.156 kk, jednak brak jest wyznaczników pozwalających na

odtworzenie z tego działania znacznie dalej idącego zamiaru ewentualnego pozbawienia pokrzywdzonego życia.

Nie może budzić również żadnych wątpliwości, że w zakresie realizacji ewentualnego zamiary spowodowania przez oskarżonego ciężkiego obrażenia ciała pokrzywdzonego, działanie P. G. zakończyło się na etapie usiłowania, albowiem mimo, że samo działanie skutek taki potencjalnie mogło wywołać to jednak ostatecznie do spowodowania takiego skutku nie doszło.

W kontekście bezspornych dowodów w postaci zarówno zeznania pokrzywdzonego i innych świadków opisujących charakter obrażenia doznanego przez A. K., jak również opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej –S. P. (2), w wyniku pchnięcia A. K. nożem przez oskarżonego, pokrzywdzony

<p>doznał lekkiego obrażenia ciała w postaci rany ciętej powłok brzusznych, naruszającego prawidłowe czynności narządu ciała pokrzywdzonego na czas nie dłuższy niż dni 7.</p> <p>W kontekście tych ustaleń sąd uznał P. G. (1) za winnego przestępstwa o kumulatywnej kwalifikacji z art. 13 §1 kk w zw. z art. 156 §1 pkt. 2 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.</p>				
	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania			
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania.				
#	1.6. Umorzenie postępowania			
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania.				

#	1.7. Uniewinnienie			
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia.				
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie				
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Wskazać punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu.	Przytoczyć okoliczności.	
P. G. (1)	1.	1.	Miarkując z kolei okoliczności dotyczące wymiaru kary wobec oskarżonego P. G. (1) Sąd zważał, że podstawowym kryterium orzekania kary w ramach prewencji indywidualnej jest zgodnie z art. 53 k.k. przede wszystkim osobowość sprawcy, a w szczególności stopień jego zawinienia, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób	

życia przed
popęlnieniem
przestępstwa i
zachowanie po jego
popęlnieniu, a także
relacja między
charakterem
popęlnionego przez
niego czynu, a
potrzebami w
zakresie
świadomości
prawnej
społeczeństwa.
Uznając zatem winę
oskarżonego w
zakresie
przypisanego mu
w wyroku czynu
za wykazaną, Sąd
przystąpił do
wymierzenia
oskarżonemu
odpowiedniej i
sprawiedliwej kary,
adekwatnej do
stopnia zawinienia,
społecznej
szkodliwości
popęlnionego przez
niego czynu, a
także uwzględniając
cele zapobiegawcze
i wychowawcze,
jakie kara winna
osiągnąć w stosunku
do oskarżonego
oraz warunki i
właściwości osobiste
oskarżonego.
Ponadto orzeczone
kara powinna
spełniać rolę w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.
Ponadto Sąd,
wymierzając karę –

zgodnie z dyspozycją art. 53 § 2 k.k. – uwzględnił także właściwości i warunki osobiste oskarżonego, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

Jako okoliczności obciążające uwzględniono:

- wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, którego oskarżony usiłował dokonać.

- umiarkowany stopień jego zawinienia wyrażający się na płaszczyźnie podmiotowej zamiarem ewentualnym o charakterze nagłym

Jako okoliczności łagodzące uwzględniono:

- prowadzenie ustabilizowanego trybu życia,

- wcześniejszą niekaralność oskarżonego, co zważywszy na jego bardzo dojrzały wiek ma istotne znaczenie

- konsekwentne przyznawanie się do popełnienia czynu

na szkodę
pokrzywdzonego

-przeproszenie
pokrzywdzonego

- fakt pojednania się
z pokrzywdzonym

Wyważając
wszystkie te
okoliczności sąd
uznał, że
wymierzenie P. G.
(1) za przypisany
mu czyn kary w
wymiarze
ustawowego
minimum, co
oznaczałoby karę
3 lat pozbawienia
wolności, byłoby
karą rażąco surową
i nie zasłużoną
przez oskarżonego
a tym samym nie
realizującą swoich
celów poza celem
represyjnym.

Uwzględniając
okoliczność, że sam
pokrzywdzony od
samego początku
postępowania nie
chciał aby oskarżony
poniósł
odpowiedzialność za
swój czyn, twierdząc,
że wybacza
oskarżonemu i chce
zdarzenie puścić
w niepamięć zaś
w wyniku samego
czynu nie odniósł
żadnego poważnego
obrażenia, tym
samym skutki
zdarzenia są
symboliczne sąd
uznał za zasadne

zastosowanie wobec
P. G. (2)
nadzwyczajnego
złagodzenia kary i
przy zastosowaniu
tej instytucji
wymierzył mu karę
1 roku pozbawienia
wolności. Kara taka,
zdaniem sądu będzie
adekwatną odpłatą
i przestrogą dla
oskarżonego przed
ponownym
naruszeniem w
przyszłości zasad
porządku prawnego
w szczególności w
formie
popęlnieniem
przestępstwa. W
ocenie sądu kara
ta spełni swoje
cele również na
płaszczyźnie
prewencji
ogólnospołecznej
potwierdzając, że
każde przestępstwo
wiąże się w
odpowiedzialnością.

Z uwagi na
orzeczony wymiar
kary sąd
zobligowany był do
rozważenia, czy w
ustalonych
okolicznościach
zarówno
dotyczących czynu
jak i sprawcy,
konieczne jest aby
kara ta była
przez oskarżonego
odbywana. Kierując
się przesłankami
wskazanymi w art.
69 kk, sąd doszedł
do wniosku, że

w przypadku P. G. (1) istnieją wszelkie warunki dla przyjęcia wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej tj. ze mimo nie wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności, będzie w przyszłości przestrzegał zasad porządku prawnego a w szczególności nie wejdzie ponownie w konflikt z prawem i nie popełni kolejnego przestępstwa. P. G. (1) prowadzi od wielu lat ustabilizowany tryb życia, ma rodzinę, odchował dwoje dzieci, pracuje zawodowo, nigdy dotąd nie wszedł w konflikt z prawem.

Dla weryfikacji przyjęte co do oskarżonego pozytywnej prognozy, sąd wyznaczył 3 letni okres próby, w którym to czasie oskarżony będzie pod kontrolą sądu, zobowiązany do cyklicznego (co 6 miesięcy) informowania o przebiegu okresu próby.

<p>1.Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Wskazać oskarżonego.</p>	<p>Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.</p>	<p>Wskazać punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu.</p>	<p>Przytoczyć okoliczności.</p>
<p>P. G. (1)</p>	<p>3,4</p>	<p>1</p>	<p>Ponieważ w toku postępowania zabezpieczone zostały w charakterze dowodów rzeczowych różne przedmioty, sąd rozstrzygnął o nich orzekając przepadek tych, które wykorzystane były do popełnienia przestępstwa bądź pozostawały w związku z przestępstwem zaś co do pozostałych jako zbędnych dla dalszego postępowania nakazał je zwrócić osobie od której je zabezpieczono</p>
<p>1.6. Omówienie innych zagadnień</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosowa ł określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę.</p>			

7. KOszty procesu			
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
P. G. (1)	3	Mając na uwadze, że oskarżony w sposób zawiniony doprowadził do wszczęcia i prowadzenia niniejszego postępowania, zasadnym, w ocenie sądu, jest aby poniósł jego koszty, wobec czego sąd obciążył P. G. kosztami niniejszego postępowania w całości wymierzając mu również opłatę, stosowną do orzeczonej kary zasadniczej.	
1.1Podpis			
Sędzia Karolina Siwierska sędzia Piotr Kurczewski			

Maria Sowińska Wojciech Jagodziński